

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 220

гр. София, 02.02.2022 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XIV ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в закрито заседание на втори февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Андрей Ангелов

Членове: Мирослав Г. Георгиев
Кристина Гюрова

като разгледа докладваното от Мирослав Г. Георгиев Въззивно частно наказателно дело № 20221100600264 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 243, ал. 8 вр. ал. 7 НПК.

Образувано е по частна жалба на „М.“ ЕАД против определение на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение 136 с-в от 18.11.2021 г. по НЧД № 12196/2021 г., с което е потвърдено постановление на Софийска районна прокуратура /СРП/ от 06.08.2021г., за прекратяване на наказателното производство по д.п. № 5550/2010 г. по описа на СДВР, пр. пр. № 49260/2010 г. по описа на СРП.

С жалбата се твърди, че правната квалификация на деянието следва да е по чл. 202, ал. 2, т. 1 НК, за което давността, съгласно чл. 80, ал. 1, т. 2 НК е 15 г., които изтичат през 2025 г. Твърди се и, че квалификацията трябва да е по чл. 203 НК, за което предвиденото наказание е от 10 до 20 години. Твърди се и, че са налице данни за престъпление по чл. 219, ал. 4 вр. ал. 3 НК, което е от компетентността на Софийска градска прокуратура /СГП/ и СРП не е следвало да прекратява наказателното производство, а да изпрати делото на СГП. Твърди се и, че СРС не е следвало да се ограничава с преценка изтекла ли е давността по правната квалификация, направена от СРП, а да се произнесе дали има доказателства за извършени престъпления от общ характер и виновността на конкретно лице, независимо от престъплението, за което е било водено разследването. Моли съда да отмени определението на СРС и постановлението на СРП.

Софийски градски съд, като взе предвид доводите и възраженията на жалбоподателя, доказателствата по делото и, като извърши цялостна служебна проверка на атакуваното определение, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е в срок от правоимащ субект - „М.“ ЕАД – правоприменик на ощетеното /съгласно постановлението за образуване на досъдебно производство/ юридическо лице „М.“ ЕООД.

По повод жалба от „М.“ ЕООД с постановление на СРП от 28.10.2010 г. е било образувано досъдебното производство срещу неизвестен извършител за това, че в гр. София, при условията на продължавано престъпление, в периода от месец август 2007 г. до месец юли 2010 г. в качеството му на длъжностно лице, присвоил чужди пари, собственост на „М.“ ЕООД, поверени му да ги управлява - престъпление по чл. 201 вр. чл. 26, ал. 1 НК.

В хода на досъдебното производство няма лице, привлечено като обвиняем. СРП е прекратила наказателното производство с мотиви, че не е налице извършено престъпление по чл. 201, 202, 220 и 219 НК и поради това, че е изтекла давността за деянието по чл. 201 НК, за което е било образувано производството.

По жалба от ощетеното лице чрез законния му представител било образувано НЧД № 12196/2021 г. по описа на СРС, НО, 136-ти състав. В жалбата се оспорват фактическите и правни изводи на СРП, излагат се доводи, че е налице престъпление по чл. 202 НК, както и такива по чл. 220 и чл. 219 НК. С определението си СРС е приел, че е верен изводът на СРП за това, че е изтекла относителната давност за престъплението по чл. 201 НК, поради което правилно е било прекратено наказателното производство и е потвърдил постановлението. Първоинстанционният съд не е коментирал възраженията в жалбата относно наличието на престъпления и, че те следва да се квалифицират по чл. 202, 219 и 220 НК.

При така установеното, въззивният съд намери от правна страна следното:

Първоинстанционният съдебен акт е постановен при липсата на мотиви. Това е така, защото СРС се е ограничил да коментира единствено съображенията на СРП относно това дали е изтекъл относителният давностен срок за престъплението по чл. 201 НК, за което е било образувано и водено досъдебното производство, но изобщо не е разгледал възраженията срещу изводите на прокурора по съществото на делото, срещу които основно е била насочена жалбата, по повод която е било образувано делото пред първата инстанция. Видно от постановлението на прокурора, същият е извършил доказателствен анализ, на базата на който е изложил доводи за липса на доказателства за извършено престъпление по чл. 201 НК. Коментирал е и липсата на данни за деяние, съставомерно по смисъла на чл. 219 и чл. 220 НК, с което е обосновал това, че не е изпратил делото на СГП по компетентност. На практика, изложените от СРП мотиви за изтеклия давностен срок за престъплението по чл. 201 НК са един допълнителен аргумент за прекратяване на наказателното производство. В жалбата срещу прокурорския акт, а и в тази срещу определението-предмет на настоящата въззивна проверка, не се оспорва изтеклия срок по реда на чл. 80, ал. 1 НК за престъпление по чл. 201 НК, а се изразява несъгласие с извода на прокурора за липса на доказателства за извършено престъпление, като се изтъква, че е налице длъжностно присвояване и то по квалифициран състав – чл. 202, ал. 2, т. 1 НК и изрично се подчертава, че за това деяние не е изтекла предвидената в закона относителна давност. Наред с това, изложени са и доводи за данни за престъпления по чл. 219 и чл. 220 НК.

Предвид това, първата инстанция е била длъжна подложи на проверка изводите на прокурора за липсата на доказателства за извършено престъпление и да изследва въпроса по същество. Това е значение, особено предвид възражението, че е налице престъпление по смисъла на чл. 202, ал. 2, т. 1 НК, за което давностният срок е по дълъг от този за престъплението по чл. 201 НК и, който към момента не би следвало да е изтекъл. В случай, че от доказателствата по делото може да бъде направен извод, че е налице престъпление по този квалифициран състав на длъжностно присвояване, това би означало, че относителна давност за това деяние не е изтекла. Ето защо, районният съд е следвало да даде първо отговор на въпроса дали е налице престъпление и по кой текст от НК /чл. 201 или чл. 202 НК, респ. има ли данни за другите твърдени в жалбата престъпления/ и едва след това да

преценява дали е изтекъл срокът по чл. 80 НК. Това означава, че СРС е следвало да изложи фактическа обстановка, да обсъди доказателствения материал и да обоснове правните си изводи. В атакуваното пред въззивния съд определение има единствено изложена фактология, но липсва доказателствен и правен анализ относно наличието на престъпление, не е даден отговор на възраженията в жалбата срещу прокурорския акт. Предвид това, не е ясно какво приема първата инстанция относно това дали е налице престъпление /и с каква правна квалификация/ или не. СРС е коментирал само изтичането на относителния давностен срок за престъпление по чл. 201 НК. Ако СРС е приел, че е налице деяние, съставомерно именно по този текст от НК и за него е изтекла относителната давност, е бил длъжен да обоснове защо не е налице престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1 НК, както изрично поддържа жалбоподателя и, за което е предвиден по-дълъг срок в чл. 80, ал. 1 НК. Това е от значение за осъществяването на инстанционния контрол върху изводите на СРС, но в случая такъв е невъзможен, предвид липсата на мотиви за тези обстоятелства. Следва да се посочи, че СРС не следва да се е ръководи единствено от това, което СРП е приела като и правна квалификация на фактите, за които е водела производството, а трябва направи собствена оценка на доказателствата и съответните фактически и правни изводи, при наличието на изричните възражения в тази посока от страна на жалбоподателя.

С оглед на всичко посочено, въззивният съд счита, че атакуваният съдебен акт се явява немотивиран, необоснован и въз основа на него, не може да се разбере каква в волята на първостепенният съд относно наличието на престъпление и неговата правна квалификация, което е определящо и относно преценката за изтеклия срок по чл. 80 НК. Липсата на мотиви за тези обстоятелства правят невъзможен съдебния контрол на акта на СРС, какъвто въззивната инстанция следва да осъществи. Ето защо, атакуваното определение следва да бъде отменено, а делото върнато обратно на друг съдебен състав при СРС, който да разгледа жалбата по същество и да се произнесе по основателността на възраженията в нея, излагайки ясно, точно и конкретно своите фактически и правни изводи съобразно с изискванията на закона. При новото разглеждане на делото от СРС, последният следва да посочи какво приема за установено по делото като факти, въз основа на кои доказателства, анализирайки същите, както и какви са правните изводи

относно наличието на престъпление, които могат да бъдат направени въз основа на така установените факти. СРС ще следва да отговори на възраженията на жалбоподателя и да обсъди доводите на прокурора в обжалваното постановление.

С тези съображения, въззивният съд намира, че определението на СРС, НО, 136-ти състав е следва да бъде отменено и делото върнато на друг състав на СРС за разглеждане по същество.

Така мотивиран и на основание чл. 243, ал. 8 НПК, СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение на Софийски районен съд, Наказателно отделение 136 с-в от 18.11.2021 г. по НЧД № 12196/2021 г., с което е потвърдено постановление на Софийска районна прокуратура /СРП/ от 06.08.2021г., за прекратяване на наказателното производство по д.п. № 5550/2010 г. по описа на СДВР, пр. пр. № 49260/2010 г. по описа на СРП.

ВРЪЩА делото на друг съдебен състав на Софийски районен съд за разглеждане по същество.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____